

ene eller den anden opgave og så i øvrigt forventer, at det ikke koster noget. Men det betyder jo ikke, at der automatisk skal følge en check med, fordi der sker en opfyldelse af en allerede pålagt opgave eller for den sags skyld en ny opgave. Sagen er jo, at pålæggelse af nye opgaver eller pålæggelse af andre opgaver samtidig også kan medføre rationaliseringer og bortfald af allerede eksisterende opgaver. Der følger ikke automatisk en pengecheck med, hver gang man udtrykker et ønske i en overenskomstforhandling. Det er noget ganske andet, der er brug for.

De tre områder, som SF kommer ind på i deres dagsorden – ældre, børn og sygehuse – er selvfølgelig centrale områder for den kommunale og amtskommunale økonomi. Det er vi slet ikke uenige med SF i. Men vi er uenige med SF i, at dette automatisk skulle medføre, at der absolut var behov for højere skatter eller højere tilførsler fra staten. Igen her er det jo et spørgsmål om omprioritering, om effektivisering og om at sørge for at opfylde sine løfter, som vi er enige med SF i skal opfyldes.

Vores ældreforsorg skal forbedres. Vi skal opfylde pasningsgaranti til børn, men det betyder nu ikke nødvendigvis, at alle skal ud og bygge børneinstitutioner, det må man selv om. Der er også andre former for børnepasning, og vi skal have opfyldt løftet om at nedbringe ventelisterne på sygehuse. I den finanslovaftale, som SF jo ikke var en del af, tog vi faktisk hul på nogle af de her problemer, specielt på sygehusproblemet med at lave en yderligere garanti mod ventetid på visse sygdomme på sygehuse, med at øge fritstilling, det vil sige det frie valg på sygehusområdet, og jeg kan forsikre, at Det Konservative Folkeparti ønsker at gå videre ad den vej, således at vi inden for de samme økonomiske rammer mere effektivt og mere patientvenligt kan udnytte kapaciteten, og således at der også kommer en ansporing i sygehus-systemet til at sørge for, at der ingen ventelister er. Det drejer sig jo nemlig om, at pengene følger patienten og ikke bare kommer ind i amtskommunens kasse.

Som konservativ kan jeg jo ikke lade være med lige til sidst i mit indlæg at komme ind på en helt tredje ting, og det er, at til de rationaliseringer, som kan medføre skattesænkninger, og som kan medføre, at udgiftspresset lettes på kommunerne, hører selvfølgelig også en diskussion om hele den kommunale struktur. Her tænker jeg ikke på den socialdemokratiske ministers tanker om at lave store bombastiske

yderligere enheder, nej, jeg tænker på, at det jo fremmer tingene, hvis det kommer tættere på borgerne, hvad angår skatteudskrivning. Det er ting, der ikke kan komme igennem – det indrømmer vi – til 1996-forhandlingen, men alligevel kan der tages fat på det.

Dér synes jeg også, at man i denne forbindelse kunne kigge positivt på det konservative forslag om at reducere antallet af skatteudskrivende myndigheder til to, således at vi er sikre på, at de, der udskriver skatterne, også har ansvaret for udgifterne og investeringerne og ikke kan udføre kassetænkning og så i øvrigt kan samarbejde om de ting, der er mest praktiske.

Kort sagt er vi af den opfattelse, at der er et vidtstrakt kommunalt selvstyre herhjemme. Naturligvis skal vi have en aftale om økonomien, men med to hovedformål. Det første er, at det skal slutte sådan, at det samlede udgifts- og skattetryk i amter og kommuner ikke stiger, helst falder. Her siger jeg ikke som den socialdemokratiske ordfører, der taler om en moderat udgiftsstigning, nej, jeg taler om ingen udgiftsstigning – og samtidig at vi kan sikre, at amter og kommuner kan prioritere sådan, at vi naturligvis kan opfylde de påtrængende opgaver i den offentlige sektor, som vi er enige om man skal løse dér.

I Det Konservative Folkeparti er vi af den opfattelse, at den dagsorden, der er foreslået af SF, er ren overbudspolitik, og jeg tror, det er fremgået af talen her, at det er kønne ord uden indhold, som er fremsat af populistiske årsager, og derfor kan vi selvfølgelig ikke støtte dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil sige en ting til den konservative ordfører om det, der hedder udskrivningsgrundlaget.

Jeg forstod på fru Anne Birgitte Lundholt, at det var sådan, at de centrale myndigheder fastsætter udskrivningsgrundlaget. Hvis det er tilfældet, er der i hvert fald begået flere ulovligheder i min kommune, for vi retter os meget efter, hvad Kommunernes Landsforening kommer og giver os af vink og råd og vejledninger, men hvis vi på nogle delområder har lidt andre opfattelser, så indsætter vi jo de faktorer – i vores kommune i hvert fald – som vi har lyst til.

Men det er klart, vi er medlem af en kommunal organisation, også for at den på forskellig vis kan give os nogle gode råd, og hvis regeringen også sender noget ud til os og vi også selv synes,